

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4135/2020
22.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиље Републике Србије, Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Трајан Романовић, адвокат из ..., ради исплате накнаде за коришћење пољопривредног земљишта, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3029/20 од 10.06.2020. године, у седници одржаној дана 22.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ, одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3029/20 од 10.06.2020. године, као о изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3029/20 од 10.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 457/18 од 17.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта за Агро – економску 2015/2016 исплати 6.275,96 евра, са каматом по стопи коју прописује Закон о затезној камати почев од дана подношења тужбе до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и да плати трошкове поступка са каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом на име трошкова поступка плати 85.498,00 динара, са каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3029/20 од 10.06.2020. године, одбијена је, као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, ... 18/20).

Правноснажном пресудом применом одредби Закона о облигационим односима и Закона о пољопривредном земљишту одбијен је, као неоснован захтев тужиле да се обавезе тужени да јој на име накнаде за коришћење пољопривредног земљишта у државној својини без правног основа за агроекономску 2015/2016. годину исплати 6.275,96 евра, са каматом од подношења тужбе до исплате. Нижестепени судови су одбили, као неоснован захтев тужиле, јер је тужени поступајући по Закључку Владе Републике Србије од 11.03.2016. године, 29.03.2016. године (у оквиру рока одређеног Закључком Владе РС) пријавио надлежном органу јединице локалне самоуправе укупну површину пољопривредног земљишта које користи без закљученог уговора о закупу, о чему је сачињен записник, а 28.11.2016. године самоиницијативно у буџет тужиле уплатио накнаду за коришћење земљишта, незнатно вишу од просечне цене пољопривредног земљишта у АП Војводина (како је то препоручено Закључком Владе Републике Србије). Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд је оценио да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним ставовима изражених кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Са напред наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужиле није дозвољена.

Чланом 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 04.04.2018. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је динарска противвредност износа од 6.275,96 евра.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиле није дозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић